

## Meditatie Verhalen die raken

Soms kom je een verhaal tegen dat zo krachtig is dat je het niet meer vergeet. Of het verhaal waar gebeurd is doet dan niet meer ter zake. Het gaat om de zeggingskracht. Onlangs kwam ik zo'n verhaal tegen op internet. Het gaat over de schrijver Franz Kafka, die in het laatste jaar voor zijn dood in Berlijn woonde en daar met zijn vriendin Dora Diamant regelmatig in het park wandelde. Wie de naam Dora Diamant opzoekt, komt vanzelf informatie over dit verhaal tegen. Daarnaast heeft de Amerikaanse schrijver Paul Auster het verhaal verteld in zijn bundel 'Brooklyn follies'.

Het verhaal speelt in het laatste jaar van Kafka's leven. Hij is al heel lang ziek en weet dat hij niet lang meer te leven heeft. Maar samen met Dora Diamant beleeft hij een mooie periode van zijn leven. Bijna dagelijks wandelt hij in het park van Berlijn Steglitz en meestal gaat Dora met hem mee.

Op een dag ontmoeten ze een meisje dat hevig aan het huilen is. Kafka vraagt aan het meisje wat er aan de hand is. Door haar tranen heen antwoordt ze dat ze haar pop kwijt is. De schrijver wil het meisje troosten en bedenkt een verhaal. Je pop is niet kwijt, vertelt hij, ze is op reis. Het meisje is niet meteen overtuigd. Hoe zou die meneer dat kunnen weten? Kafka vertelt haar dat de pop hem een brief heeft geschreven. Het meisje is weliswaar verdrietig, maar niet goedgegelovig. Dat wil ze wel eens zien. Maar Kafka heeft de brief niet bij zich. Hij heeft hem thuis laten liggen, zegt hij. Als ze de volgende dag terugkomt, zal hij de brief meenemen.

Daar heeft het meisje niet meer van terug. Waarschijnlijk is ze nog niet helemaal gerustgesteld over haar pop, maar geïntrigeerd is ze wel.

Thuis gaat Kafka meteen achter zijn schrijftafel zitten en met grote ernst schrijft hij de brief van de pop. Hoewel zij een volkomen vreemde voor hem is, wil hij niets liever dan het meisje troosten. Hij wil een verhaal schrijven dat haar kan overtuigen.

De volgende dag staat het meisje hem al in het park op te wachten. Omdat ze zelf nog niet kan lezen, vraagt ze hem de brief voor te lezen. En zo begint een reeks van dagelijkse ontmoetingen, waarbij Kafka het meisje een brief van haar pop voorleest. Dat ze de wijde wereld in wilde om nieuwe vrienden te leren kennen. Maar ook dat ze nog steeds heel veel van het meisje houdt en haar mist.

Gaandeweg komt Kafka voor het dilemma te staan dat hij iets moet bedenken waardoor het duidelijk is dat de pop voorlopig niet terug kan komen. Uiteindelijk bedenkt hij dat de pop verliefd is geworden en gaat trouwen. Zo kan de pop schrijven over haar verloving, over haar bruidegom, over de bruiloft en over haar nieuwe huis.

In de laatste brief neemt de pop afscheid van haar lieve vriendin. Na al die brieven mist ze haar pop niet meer. Ze heeft er iets anders voor in de plaats gekregen: een verhaal dat haar voor altijd verbindt met haar verloren pop, met het park in Berlijn Steglitz en met die vreemde schrijver. Dat is de kracht van verhalen!

Op internet vond ik nog een alternatieve afloop voor dit verhaal. In die versie neemt de schrijver na verloop van tijd een pop voor het meisje mee, met de boodschap dat de pop is teruggekomen. Het meisje ziet meteen dat dit haar pop niet is en ze zegt dat tegen de schrijver. Hij antwoordt haar dat de pop door al haar avonturen veranderd is. Alles wat ze op haar reizen heeft meegemaakt heeft haar veranderd.

Het is een mooie gedachte, maar misschien vind ik de eerste afloop van het verhaal wel het mooiste: het verhaal zelf heeft het meisje getroost en heeft haar de kracht gegeven om ook zonder haar pop verder te gaan.

Ds. Sara Dondorp Gepubliceerd in het Maandblad voor de Protestantse Gemeente te Chaam c.a. 74 jaargang nr 1